

[Madsen-Mygdal.]

stændig blankt op. Den har ikke noget at foreslaa. Glemte er alle Løfterne ved Valget, og borte er alle de velsignelsesrige Forslag, der den Gang laa fuldt færdige til Gennemførelse. Og naar det nu synes, som om Regeringen for at bortlede Opmærksomheden fra alt dette vil skyde Skylden paa Landstinget, saa maa det maaske dog være mig tilladt at gøre opmærksom paa, at saa længe Regeringen selv hverken ved ud eller ind, nytter det ikke, at den vil dække sig bagved Landstinget. I det Forhold, som i Øjeblikket interesserer, Erhvervskrisen og Befolkningens store økonomiske Vanskeligheder, det Spørgsmaal, der mere end noget andet optager alles Interesse og overskygger alt det andet, har Landstinget jo aldeles ikke været Regeringen imod, af den gode Grund, at der overhovedet ikke har været Lejlighed dertil. Bortset fra Forslaget om Rentenedsættelse til et Beløb af ca. 200 000 Kr. paa Statens Udlaan — det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen kendte ikke Beløbet, og i hans Fantasi var det jo mægtige Kapitaler, som Staten dér havde givet Afkald paa; ja, jeg skal gerne indrømme, at det er ikke nøjagtigt, men det er ca. 200 000 Kr., jeg antager ikke, den højtærede Finansminister vil benægte det —, bortset fra dette Forslag, som Landstinget jo prompte har vedtaget, har Regeringen overhovedet intet haft at bringe i Forslag hverken overfor Folketinget eller overfor Landstinget. I det hele taget tror jeg ikke, at Regeringen med nogen som helst Berettigelse kan rette nogen Bebrejdelse mod Landstinget. Mindst af alt kan Regeringen med Hensyn til den almindelige Lovgivningsvirksomhed føre Klager over Landstinget, naar Forslagene, saaledes som vi i de sidste Uger har set det, først i Samlingens sidste Øjeblik bliver sendt over til Landstinget. Dersom Folketinget, hvor Regeringspartierne jo dog har Ledelsen, skal have hele Samlingen eller to hele Samlinger til at overveje og drøfte Regeringens Forslag, som man jo dog kunde tænke sig de i Forvejen var enige i, kan Regeringen ikke med nogen som helst Føje forlange, at Landstinget, dér efter sin Bestemmelse i flere Forhold har øvet en god saglig Indsats, som det ikke skal lastes for, skal tage Forslagene ganske ubeset. Ogsaa Landstinget har dog Krav paa en vis Tid til Forslagenes Behandling, selv om det maaske ikke behøver at være slet saa lang Tid, som Folketinget med det nuværende Flertal synes at skulle bruge.

Alligevel hører vi jo nu, at der til Beroligelse for de Vælgeré, der havde ven-

tet sig noget helt andet ved at stemme socialdemokratisk ved sidste Valg — jeg skal slet ikke tale om, hvad de, der stemte radikalt, havde ventet, jeg holder mig alene til dem, der har stemt socialdemokratisk —, er opfundet Slagordet om, at nu gælder det Kamp mod Landstinget. Nu har Regeringen i Virkeligheden ikke andet at sige til Vælgerne end dette: Ja, der sker ganske vist ikke noget af alt det, I havde ventet, men nu gælder det blot om at holde ud til 1932 eller 1933, for saa skal vi i Kamp mod Landstinget. Ja, det kan jo lyde meget godt, men jeg tror nu ikke, Regeringen skal vente at finde ret megen Dækning bag dette Feltraab: Kamp mod Landstinget. Nu skal vi se, men jeg tror det ikke. For det første af den Grund, at enhver Vælger, der er i Stand til at tænke en politisk Tanke, meget vel ved, at der aldeles ikke er eller bliver Tale om Kamp mod Landstinget. Skulde det ske, hvad der nu neppe er ret megen Sandsynlighed for, at de to nuværende Regeringspartier faar Flertal i Landstinget, er der dog vel ikke et Menneske, der tænker sig, at de vil afskaffe Landstinget, naar de har Flertal. Jeg gad nok se det! Jeg vil gerne opleve den Dag, de Herrer afskaffer Landstinget, naar de har Flertal i Landstinget. Det gør de selvfølgelig ikke. I Paaskedagene var den højtærede Statsminister i Aarhus for at opflamme den socialdemokratiske Ungdom, og det eneste — saa vidt det er meddelt i Referaterne —, han egentlig havde at sige, var, at nu gælder det Kamp mod Landstinget, nu gælder det om at holde ud, saa vil Landstinget falde i denne Kamp. Nej, saamænd vil Landstinget ikke. Alt andet kan være usikkert her i Livet, noget af det sikreste er Landstinget, og det skal være et meget ungdommeligt Publikum, Statsministeren kan bilde den Slags Ting ind. Nej, det, der er Tale om, er Kamp om Landstinget. Hver Gang vi har Valg til Landstinget, er der Kamp om Landstinget, akkurat som der er Kamp om Folketinget, hver Gang vi har Folketingsvalg — det er der aldeles ikke noget nyt og bemærkelsesværdigt i, det virker ikke særlig opflammende.

Og dernæst tør jeg forsikre Regeringen om, at i en Tid som den, vi nu oplever, vil den være ude af Stand til at samle Interessen om, at Regeringspartierne om to eller tre Aar agter at gaa i Kamp mod Landstinget. Jeg kan forsikre de to Regeringspartier, at er der noget, der er Befolkningen ligeegyldigt, er det dette, ligesom hele det Arbejdsstof, som Regeringen i denne Samling har fore-